

نقدی بر نوشتار سرور شاهین زینعلی در شماره 120.121 حاکمیت ملت، نشریه داخلی حزب پان ایرانیست

وهابیت، وصله نجسب ایرانیان سنی مذهب

از آنجا که نوشتار سرور شاهین زینعلی تنها عنوان قابل قبولی دارد و در درونمایه نه مبتنی بر واقعیت است و نه از دیدگاه پان ایرانیستی به بررسی مسأله می پردازد باید در آغاز یادآور شد که خواسته های پیش پا افتاده و بر حق ایرانیان سنی مذهب که در پی تنگ نظری ها و بی تدبیری های حاکمیت فرقه ای از تحقق بازمانده است هیچ نسبتی با وهابیت و دخالت بیگانگان ندارد. اساساً حتی اگر تحریکات بیگانه هم دخیل پنداشته شود، تا هنگامی که زمینه برای چنین تحریکاتی فراهم نباشد تأثیر نگران کننده ای نخواهد داشت. آنچه که زمینه تحریک پذیری و واگرایی را در منطقه فراهم می آورد، همانگونه که سرور شاهین زینعلی نوشته اند برخی نحله ها و مذاهبی هستند که لباس ایدئولوژی بر تن می کنند و به ابزار سیاسی بدل می شوند اما باید افزود که حاکمیت فرقه ای ایران، خود یکی از تأثیر گذارترین حلقه های جریان واگرایی در منطقه می باشد. اساساً سیاست خارجه حاکمیت ایران، اهرم های نفوذ تاریخی - فرهنگی ایران را در منطقه به ناشیانه ترین حالت مدیریت کرده و از هیزم کشان آتش فرقه گرایی در منطقه بوده است که روشن ترین نمونه از این دست را می توان در افغانستان بررسی کرد. حاکمیت فرقه ای با جانبداری ناشیانه و توأم با بی تعهدی از شیعیان، نه تنها به رویارویی فرقه ای در منطقه دامن زده، بلکه باعث به مسلخ رفتن این گروه از وابستگان فرهنگی ملت ایران در کشورهای همسایه شده است. اینکه ایرانیان سنی مذهب جز در شهرهایی که از اکثریت مطلق برخوردار هستند از داشتن مسجد محروم اند و یا حق داشتن «نیم موج» رادیویی را ندارند و روحانیان شان برای سفرهای تبلیغی به بیرون از کشور در تنگنا قرار می گیرند ریشه در فرقه گرایی حاکمیت دارد، نه وهابیت. سیاستی که برای فشار هرچه بیشتر بر هم تباران کردمان، با حاکمان آناتولی همراهی می کند نه تنها عزمی برای همگرایی منطقه ای ندارد، بلکه شوربختانه حتی به واگرایی درونی نیز می انجامد و یکپارچگی سرزمینی و امنیت ملی ایران را هم به مخاطره می اندازد و درست

حکم سنگی را دارد که خردمندان ملت می بایست خون دلها بخورند تا آن را از قعر چاه نادانی «یک فرقه» به در آورند؛ اگر نه، ملت ایران با وجود همه تیره های قومی و گرایش های مذهبی گوناگونی که دارد، هزاره هاست شیرینی در کنار هم زیستن را آزموده و از هر گونه واگرایی به دور بوده است و هنوز هم در هر نوروز، با رویش جوانه های شادابش، ریشه های مشترک خود را، از سند تا آمو دریا و از قفقاز تا کرانه های بحرین یادآوری می کند. در سرزمینی که شخصیت های معنوی تشیع از سوی همه مذاهب محترم شمرده می شوند و از سویی دیگر، آموزه های خردورزانه زرتشت فرزانه مباهات مسلمانان را نیز بر می انگیزد و سال نو ترسایی شادباش پیروان دیگر دین ها را نیز به دنبال دارد، وهابی پنداشتن ایرانیان سنی مذهب – که تنها خواهان آنند که ایرانی به شمار آیند – جفایی است نابخشودنی و دمی است در آتش فرقه گرایی بیگانه ساخته. براستی که ایران بزرگ آرمان بزرگ می خواهد.

پاینده ایران

ساسان بهمن آبادی

حاکمیت ملت – سال دوازدهم – شماره 125.126 – فروردین و اردیبهشت 1389